

JOSÉ VRIENS

Bestemming
bereikt

BESTEMMING BEREIKT

José Vriens

Bestemming bereikt

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 534 3

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

© 2010 Zomer & Keuning familieromans, Kampen

Alle rechten voorbehouden

DANELLA DOOK IN DE AANSTORMENDE GOLVEN en gilde van plezier toen ze een eindje werd meegesleurd door het zich terugtrekkende water.

Cindy dook even later naast haar op.

De beide meisjes lieten zich een poosje op hun rug verder drijven, de ogen samengeknepen tegen de zon.

‘Heerlijk hier te zijn, Dede. Even weg van mijn ouders. Ik ben zo blij dat je bent meegegaan. Anders had ik de hele vakantie bij pap en mam moeten hangen,’ biechtte Cindy op.

‘Weet je wel dat je boft dat je nog een broer en een zus hebt?’

‘Vind je? Je mag ze zo van me overnemen,’ verzuchtte Danella. Alsof haar jongere zus Margje en haar broertje Thijs zo leuk waren. Van haar als oudste werd verwacht dat ze meehielp in het huishouden, zeker nu mama voor halve dagen was gaan werken in de supermarkt van papa. Dertien en vijftien waren haar broer en zus. En zij hoefden niets te doen. Nou ja, bijna niets. Een heel stuk minder dan zij in ieder geval. Alsof zij geen huiswerk hoefde te maken voor haar opleiding.

‘Wat gaan we vanavond doen? Pap en mam gaan naar vrienden toe. We hoeven niet mee,’ ging Cindy verder. ‘Er is een feest hier op het strand.’

‘Mag je daar dan heen van je ouders?’ Danella wist dat oom Stefan en tante Adriane tamelijk streng waren voor hun enige dochter, ook al was ze al negentien.

‘Met jou erbij mag ik wel. Dan ben ik niet alleen. Het is bovendien vlak bij ons huis. We zijn zo terug als het niks is, maar ik weet toevallig dat die leuke jongens van gisteren er ook heen gaan.’

Danella wist precies wie haar nichtje bedoelde. Gisteren hadden ze een groep heel leuke jongens ontmoet op het strand.

Jonge mannen waren het meer, van een jaar of twintig. Een van de mannen had met haar zitten praten en lachen. Ze had zich geveleid gevoeld door zijn aandacht. Ze werd er weer helemaal warm van nu ze eraan terugdacht. Hij zag er leuk uit, met wat langer roodblond haar en opvallend groene ogen. Niet zo'n lange, magere slungel als de jongens bij haar op school die haar aandacht probeerden te trekken. Steviger en breder in zijn schouders en ook zo heerlijk bruin alsof hij niets anders deed dan aan het strand liggen en genieten van het leven. Hij had als enige van de groep jongens niet om Cindy heen gehangen.

De knappe, hoogblonde Cindy, met haar blauwe ogen, slanke figuurtje en lange, bruine benen. Ze leek wel een fotomodel en trok mannen aan zoals stroop vliegen aantrekt. Hoewel oom Stefan ervan overtuigd was dat Cindy zich keurig en ingetogen gedroeg, kende Danella haar niet inmiddels zo goed dat ze zich niet eens meer afvroeg of ze ooit in de problemen zou komen, maar wanneer. Cindy zocht grenzen op. Van zichzelf, maar ook van de mensen met wie ze omging.

Cindy draaide zich om en begon met een lome schoolslag terug te zwemmen naar het strand.

Danella volgde haar.

'Je gaat toch wel mee?' ging Cindy verder. 'Die ene jongen, Ruben heet hij volgens mij, ziet jou wel zitten.'

'Zou je denken?'

'Ik weet het wel zeker. Geniet ervan, Dede. Je bent maar één keer jong. En die ouwetjes komen er echt niets van te weten. Die denken nog steeds dat wij alleen maar wandelingen maken en zitten te lezen op het strand,' deed ze schamper. 'Ontspan je eens een beetje. Je bent zeventien, maar af en toe lijkt je wel zevenentwintig, zo serieus als jij bent. Dat schrikt mannen af. Lach eens wat meer. Je hebt zulke mooie tanden. Die moet je niet verbergen.'

Danella lachte, opeens verlegen door het compliment.

‘Wij gaan vanavond het strand onveilig maken met Tom en Ruben en Daniel en Frank. Zij zorgen voor de drank, wij voor het eten.’ Cindy schudde het zand van haar handdoek en spreidde hem opnieuw op het strand uit. Ze ging op de handdoek zitten, diepte een fles zonnebrandcrème op uit haar tas en begon zich in te smeren.

‘Drank?’

‘Natuurlijk! Wilde je soms sinas drinken? Kom op, je bent toch geen kleuter meer?’

‘Ik heb nog nooit iets sterkers gedronken dan zoete Spaanse wijn,’ gaf Danella aarzelend toe.

‘Dat meen je niet! Kreeg je bij oma Van Breukelen dan nooit een citroentje?’

‘Dat mocht niet van papa.’

‘Hm, nou ja, neem dan af en toe een slokje. Of doe net alsof je drinkt. Of neem zelf een fles limonade mee als je het echt niet wilt. Maar zorg er wel voor dat die jongens het niet zien, alsjeblieft,’ smeekte Cindy. ‘Ik wil niet hopeloos voor gek staan.’

Danella knikte. Ze zou wel doen alsof.

Badend in het zweet schrok Danella wakker. Ze ging met een ruk rechtop in haar bed zitten en keek verward om zich heen. Ze had gedroomd dat ze weer bij Cindy was, in Monster. Opgelucht dat ze thuis in haar eigen slaapkamer lag, in haar eigen bed, liet ze zich weer achterovervallen in de kus-sens.

De misselijkheid overviel haar plotseling en benam haar bijna de adem. Snel holde ze naar het toilet om haar maag daar te legen. Ze bleef voor de pot zitten totdat er niets meer uit kwam. Trillend en nahijgend door de heftigheid van de aanval veegde ze haar mond af en sleepte ze zich langzaam terug naar bed. Kwart over zes wees haar wekker aan. Nog

een halfuurtje, dan moest ze er weer uit. Wat mankeerde haar? Had ze gisteravond iets verkeerd gegeten? Ze voelde aan haar voorhoofd. Niet klam of warm. Alleen die misselijkheid. Het zou wel overgaan.

‘Was jij dat vanochtend?’ vroeg Janne.

Danella ging aan tafel zitten en keek haar moeder vragend aan. ‘Wat was ik vanochtend?’

‘Ik hoorde iemand overgeven.’

‘O ja, dat was ik. Gisteren iets verkeerd gegeten, denk ik,’ mompelde ze.

‘Toch niet bij mij. Ik ben niet ziek,’ wierp Janne tegen.

‘Dat weet ik niet, hoor, mam. Ik ben toch niet zomaar mis-selijk.’

Janne keek haar dochter onderzoekend aan. ‘Je ziet wel wat bleekjes. Misschien heb je een griepje onder de leden. Het is ook zulk akelig weer. Als dit de zomer moet voorstellen, mogen ze hem van mij houden. In de meivakantie was het veel beter weer. Sindsdien heb ik nog geen zon gezien. Jij boft maar dat je toen aan het strand zat.’

Martin kwam binnen met de krant en legde hem op de hoek van de tafel neer. ‘Moeten die andere twee kinderen van ons niet naar school?’ vroeg hij aan zijn vrouw. Hij had, zoals iedere dag, eerst de winkel geopend en de versploeg binnengelaten, zodat die alvast de vakken konden vullen voordat de winkel om acht uur openging.

‘Margje is de eerste twee uur vrij, en Thijs het eerste uur. Ze mogen nog wel even blijven liggen,’ zei Janne. Ze schonk koffie in voor Martin.

Gedrieën bogen ze hun hoofd, en ze dankten zwijgend voor de maaltijd en de nieuwe dag.

‘Hoe bevalt je stage, Danella?’ wilde Martin weten. Hij pakte een boterham en besmeerde die met een dikke laag boter.

‘Goed, hoor. Het is een klein kantoor, maar wel gezellig.’

‘Werken er nog bekenden?’

‘Als je bedoelt of er mensen hier uit het dorp komen, nee. Iedereen komt uit Den Haag of Voorburg.’ Danella maakte een lunchpakket klaar voor tussen de middag. Het kantoor was zo klein dat ze niet eens een kantine hadden. Als het lekker weer was, gingen ze de stad in met hun boterhammetjes, en anders werd er gewoon op kantoor gegeten.

Ze wierp een blik op de klok. ‘Ik moet opschieten. Anders mis ik de tram nog.’ Ze vouwde haar handen om te danken, stond daarna gehaast op, zei haar ouders gedag en liep een paar minuten later een beetje gebogen tegen de straffe wind naar de tramhalte. Het was een kleine drie kwartier rijden met de tram en de bus, en ze moest een keer overstappen voordat ze eindelijk op de plaats van bestemming was. Op eens kreeg ze het weer heel erg warm en moest ze heftig slikken. Het was nog maar een klein stukje lopen naar het kantoor. Als ze maar op tijd was. Ze rende zo hard ze kon met haar hand tegen haar mond. Het lukte haar nog net op tijd haar jas en haar tas voor de deur te laten vallen toen de volgende golf van misselijkheid haar overviel. In twee stappen stond ze in het toilet van het kantoor waar ze werkte.

‘Gaat het?’ klonk achter haar de vriendelijke stem van de oudere vrouw die haar stagebegeleider was.

Danella knikte, niet in staat iets te zeggen. Kreunend kwam ze omhoog. Ze spoelde haar mond en veegde hem droog met een papiertje.

‘Zal ik Jochem vragen of hij je naar huis brengt? Je moet natuurlijk niet hier blijven als je ziek bent,’ ging mevrouw Friezeven verder. ‘En nu nog een uur in de tram en de bus zitten terwijl je zo ziek bent, is ook niet verstandig.’

Weer knikte Danella. Ze voelde zich nu ook echt ziek.

Danella lag op de bank, haar armen tegen haar buik gedrukt. Ze was blij dat er niemand meer thuis was op het moment

dat Jochem haar voor de deur afzette. Mama zou pas om één uur klaar zijn met werken. Dat gaf haar tijd om na te denken. Ze had geen griep. Dat wist ze honderd procent zeker. Ze voelde zich ook helemaal niet ziek. Wat haar wel mankeerde, liet zich nog raden, al krabbelde er aan de rand van haar geheugen iets vaags. Wat zag ze over het hoofd? Zou ze toch... Ze kneep haar ogen dicht en probeerde er niet aan te denken. Ze had een menstruatie overgeslagen. Het kon niet. Het mocht niet. Wat moest ze doen als het wel zo was? Ze was zeventien. Haar leven was voorbij als ze wel zwanger zou zijn.

Ruben was zo lief voor haar geweest, zo teder, en ze was zo verliefd op hem geweest. Hij zou altijd bij haar blijven, had ze op dat moment nog gedacht. Totdat de vier mannen er de volgende dag op hun brullende motoren vandoor waren gegaan. Wat wist ze van hem? Niets. Niet eens zijn achternaam. Niet waar hij woonde. Ze wist helemaal niets van hem. Hoe had ze zo stom kunnen zijn? Er werd toch vaak genoeg voor gewaarschuwd, door de kerk, door haar ouders. Ze wist toch van jongens die maar op één ding uit waren.

Hoe kon ze haar ouders ooit nog onder ogen komen als ze echt zwanger bleek te zijn? Haar vader had vaak genoeg hard afgegeven op jonge vrouwen die door hun eigen onverantwoordelijke gedrag zwanger werden. Wat stond haar dan wel niet te wachten? Zijn dochter die zwanger was geworden. In een dronken bui had ze zich gegeven aan een man die ze niet eens kende. Zij die nooit dronk, die altijd zo verstandig was en precies wist wat ze niet moest doen, die zich nooit gek had laten maken door de jongens bij haar op school.

Ze sloeg haar handen voor haar ogen. Als ze nu de tijd eens kon terugdraaien. Opnieuw die meiweek beleven en het dan anders doen. O ja, dat wist ze heel zeker. Als ze het mocht overdoen, zou het heel anders gaan. Dan zou ze zich niet meer gek laten maken door Cindy, zich niet laten meeslepen

en niet te veel drinken. O, kom op, wie hield ze nou voor de gek? Ze had het aan zichzelf te wijten, niet aan Cindy. Ze had zelf zo sterk moeten zijn om niet te drinken en nee te zeggen tegen Ruben. Sterk genoeg om op te staan en weg te lopen, zoals een net opgevoed meisje betaamde. Het leek wel het begin van een roman. Alleen speelde zij nu zelf de hoofdrol. In romans liep het altijd goed af. Daar vond het arme meisje toch nog de liefde bij haar knappe prins. Daar hoefde Danella niet op te rekenen. Dat wist ze nu al.

Opeens wist ze wat ze moest doen. Ze kwam voorzichtig omhoog. Dat ging goed. Misschien zou ze nu niet meer miselijk worden. Dat hoopte ze dan maar. Ze zocht haar jas en haar tas en liep naar de tramhalte. Hier in het dorp zou de tamtam meteen zijn werk doen. Nee, ze moest naar de stad, waar niemand haar kende, waar ze anoniem kon zijn.

Bij het eerste winkelcentrum waar de tram stopte, stapte ze uit en liep ze regelrecht naar een supermarkt toe. Ze kocht een zakje kauwgom en een zwangerschapstest, strak voor zich uit kijkend, de nieuwsgierige blikken van de verkooptster negerend en met de zenuwen gierend door haar keel. Ze durfde nauwelijks om zich heen te kijken, uit angst dat ze een bekende zou zien.

De volgende stap was een café waar ze een kop thee bestelde. De dampende thee stond voor haar op tafel. Ze vouwde haar koude handen eromheen en staarde naar het bruin-gekleurde water. Nu moest ze het doen, niet langer uitstellen. Ze moest het weten voordat een ander het zou raden. Haar moeder bijvoorbeeld. Die had altijd heel snel van alles in de gaten. Die leek aan haar gezicht te kunnen zien dat ze een slecht punt voor een wiskundetoets had gehaald, dat ze ruzie had gehad met haar beste vriendin of dat het haar niet gelukt was een truitje te vinden dat ze per se wilde hebben. Nu moest ze het doen. Ze stond op en ging naar het toilet, haar tas tegen zich aan gedrukt. In het toilet las ze vlug de

gebruiksaanwijzing door. Dat was niet moeilijk. Zorgvuldig maakte ze de verpakking open.

Een paar minuten later wist ze het zeker. Ze was zwanger. Verslagen liet ze haar hoofd tegen de koele tegels van het toilet rusten. Zwanger. En nu? Wat moest ze doen? Tot wie kon ze zich wenden voor hulp en advies?

RUBEN GING NAAR BUITEN EN VOELDE ZICH OP dat moment draaierig worden. ‘Kom op, geen onzin nou,’ mompelde hij. Oké, na een weekend drinken met zijn vrienden viel het niet mee nu weer zo vroeg aan de slag te moeten gaan, maar hij had niet veel keus, want dat tentamen moest hij beslist halen vandaag. Uitstel was niet meer mogelijk. Hij bleef een moment staan en zoog de frisse buitenlucht diep in zijn longen. De draaierigheid verdween. Dat voelde al beter. Hij pakte zijn helm en zette die op. Zijn vingers zochten naar het riempje dat onder zijn kin behoorde te zitten. Meteen schoot in zijn herinnering dat het kapot was en dat hij voor de zoveelste keer vergeten was het te maken. Nou ja, zo’n vaart zou het niet lopen. De helm stond stevig op zijn hoofd en zou er niet zomaar vanaf vallen. De spullen voor school stopte hij in de tassen van zijn BMW 1150 RS. Hij startte de zware machine en reed in een kalm tempo van het erf af.

Zijn vader stak, zittend op de tractor die net kwam aangereden, groetend zijn hand naar hem op.

Ruben draaide de weg op. Er begon een lichte motregen te vallen. Op het moment dat hij de door bomen beschutte weg verliet, merkte hij pas dat er behoorlijk veel wind stond. Het was niet zo druk op de weg, zodat hij flink kon doorrijden. De scherpe bocht naar de N 206 verraste hem toch nog, hoewel hij hem al zo vaak had genomen. Misschien lag er rommel op de weg. Misschien ook was hij toch niet zo helder als hij gedacht had. Hoe dan ook, de machine onder hem begon te schuiven. In blinde paniek probeerde hij hem nog recht te trekken. Dat mocht niet meer baten. Op dat moment vloog de helm van zijn hoofd, en schoof hij met zijn gezicht over het asfalt.

‘Hij is wakker,’ hoorde hij de stem van zijn moeder. ‘Ik dank de Heer uit het diepst van mijn hart, jongen, dat je dit ongeluk overleefd hebt. Het maakt me niet uit hoe je eruitziet, zolang ik je nog maar bij me heb.’

‘Vrouw! Stil!’ klonk de zware stem van zijn vader.

Ruben probeerde zijn mond te bewegen om iets te zeggen. Verder dan wat vaag gegrom kwam hij niet.

‘Stil maar. Niet proberen te praten. Je leeft nog. Dat is het belangrijkste. Het heeft tijd nodig, Ruben. Het komt allemaal weer goed,’ ging zijn moeder verder. Ze boog zich over hem heen zodat hij haar kon zien.

Waar ben ik, wilde hij vragen. Wat is er gebeurd? Er kwam geen geluid uit zijn keel, en met een machteloos gevoel sloot hij zijn ogen weer.

Voor zijn gevoel was het dagen later toen hij weer bijkwam en door het smalle spleetje in het verband het daglicht weer zag.

‘Ha, daar ben je weer,’ klonk de vrolijke stem van een vrouw. ‘Hoe voel je je nu?’

‘Alsof ik onder een tank gelegen heb,’ zei Ruben. Zijn stem klonk niet als die van hemzelf, en zijn keel deed pijn. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Herinner je je niets meer?’

Ruben probeerde zich te herinneren wat er hiervoor gebeurd kon zijn. Er was niets dat hem te binnen schoot. ‘Heb ik een ongeluk gehad?’ gokte hij.

‘Dat kun je wel zeggen. Met je motor. Je hebt geluk gehad dat je niet zo hard reed. Anders was je er veel erger aan toe geweest en had je het ongeluk waarschijnlijk niet eens overleefd,’ zei de vrouw onbarmhartig. ‘Je hebt bijna zes weken in coma gelegen. Nog een geluk dat je daaraan niets hebt overgehouden.’

Een kreun welde op in zijn keel. Een ongeluk. Hij had een

ongeluk gehad met de motor. Voorzichtig probeerde hij zijn rechterhand op te tillen. Dat lukte maar ten dele. 'Ben ik verlamd?' vroeg hij opeens angstig.

'Nee, o nee. Zo erg is het gelukkig niet. Je hebt een flinke tijd in coma gelegen. Dan kun je niet verwachten dat je kracht weer net zo is als voorheen. Je armen waren ook gebroken, maar die breuken zijn inmiddels netjes genezen. Je had flink wat inwendige verwondingen. Het meeste is verholpen, maar je zult nog wel wat therapie nodig hebben voordat je weer de oude bent.'

'Wat heb ik nog meer? Waarom zit er een verband om mijn hoofd?' wilde Ruben weten. Het meeste is verholpen?

'Je bent ernstig gewond geraakt aan je gezicht. Je helm is van je hoofd geschoten tijdens de val. Je hebt enorm veel geluk gehad dat je daarbij niet meer letsel hebt opgelopen of je nek hebt gebroken. Terwijl je in coma lag, heb je al de nodige operaties ondergaan.'

'Operaties?'

'Plastische chirurgie,' verduidelijkte de vrouw. Ze verscheen in zijn gezichtsveld en hield hem een beker met een rietje voor. 'Drink maar wat. En stop daarna met praten. Je moet je stem sparen.' Ze duwde het rietje tussen zijn lippen zodat hij wat vocht naar binnen kon zuigen.

Aan de geluiden om hem heen kon hij horen dat ze wegging. Het werd weer stil in de kamer. Nu kon hij zijn gedachten op een rijtje zetten. Wat wist hij inmiddels? Hij had een ongeluk gehad met de motor. Zijn armen waren gebroken geweest. Hij had in coma gelegen en hij was gewond geraakt aan zijn gezicht. Daar had hij plastische chirurgie voor gehad. Was het zo ernstig geweest? De woorden van zijn moeder doken op in de mist die zijn geheugen op dit moment was. Ze was blij dat hij nog in leven was. Het maakte niet uit hoe hij eruitzag, had ze gezegd. Hoe zag hij er nu uit dan? Hij was een knappe kerel die behoorlijk wat aandacht van de vrouwen

kreeg wanneer hij ergens kwam. Zou dat nu anders zijn? Was hij veranderd in een soort monster? Wie zou hem dan nog willen? Hij moest er niet aan denken de rest van zijn leven verminkt door het leven te gaan. Dan was hij nog liever dood. Bittere tranen drupten uit zijn ooghoeken naar beneden. Waar ze tussen het verband drongen, prikte het zout genadeloos in de wonden.

‘Nog even, Ruben. Kom op, volhouden,’ moedige Janice hem aan. ‘Ga door. Vasthouden die balk. Je kunt het.’ Zo praatte de fysiotherapeute hem naar de andere kant van het looprek. Het zweet stond hem op zijn voorhoofd. De spieren van zijn armen trilden, en zijn benen deden pijn door de inspanning. Aan het einde van het rek wachtte hem de beloning: een stoel en een flesje koud water.

‘Nog een halve meter, dan ben je er.’

Die halve meter was naar Rubens idee wel twee meter, maar toch strompelde hij verder, zonder te protesteren. Eindelijk was daar die stoel.

Janice greep hem met haar gespierde armen onder zijn oksels vast en hielp hem naar de stoel. ‘Zie je wel dat je het kunt. Hartstikke goed, man. Je hebt het gehaald. Niet slecht voor de eerste keer en voor een blanke.’ Ze grijnsde breed, waarbij haar witte tanden scherp afstaken tegen de rode lippen en de donkere huid.

‘Je bent een slavendrijver, Janice,’ mompelde Ruben. Hij klokte het koude drankje naar binnen en bette met een handdoek voorzichtig zijn voorhoofd droog.

‘Wat had je dan gewild, schoonheid?’ ging Janice genadeloos verder. ‘Dat ik je na een halve meter al had laten opgeven? Je moet knokken om weer net zo sterk te worden als vroeger. Dat wil je toch?’

Ruben knikte zwijgend. Dat wilde hij inderdaad. Hij wilde geen watje zijn dat afhankelijk was van anderen. Zijn zelf-

standigheid wilde hij terugkrijgen. Koste wat kost. Volgens Janice zou het hem lukken. Als hij maar bleef oefenen. De foltering die ze hem dagelijks liet ondergaan, noemde zij oefeningen.

Janice kwam met een rolstoel aan en zette die naast de andere stoel neer. 'Kom, stap over. Dan breng ik je terug naar je kamer.'

Ruben deed wat ze vroeg en liet zich naar zijn kamer rijden. Zijn armen en benen trilden nog na van de inspanning.

'Morgen pik ik je weer op, zelfde tijd.' Met die woorden liet de potige fysiotherapeute hem alleen.

Hij rolde met de stoel naar de badkamer, waar een speciale stoel klaarstond, zodat hij ook onder de douche kon gaan zitten. Even later masseerde het warme water zijn pijnlijke spieren. Morgenvroeg zou het over zijn, wist hij, totdat Janice hem weer zou komen halen. Dan begon het van voren af aan.

Met een handdoek wreef hij de aangeslagen spiegel schoon, en hij staarde naar zijn verminkte gelaat. De huid van zijn rechterwang was bobbelig en rood. Zijn neus was aan de rechterkant eenvoudig weggeslagen. Zijn rechteroog was nu zover hersteld dat hij het gewoon dicht kon doen. De druppels om het oog vochtig te houden hoefde hij niet meer te gebruiken. Er zouden nog heel wat operaties volgen om de zijkant van zijn neus te repareren, zijn wangen gladder te maken en de oorschelp rechts te herstellen. Aan die kant zou hij blijvend doof zijn, wist hij inmiddels. De rechterkant van zijn gezicht was het zwaarst verminkt door het ongeluk. Links zag het er een stuk beter uit.

Door al die operaties aan zijn gezicht, leek hij helemaal niet meer op de Ruben die hij vroeger was. Er was nu een rechter- en een linkerkant, en die leken in niets op elkaar. Volgens de chirurg zouden de verwondingen rechts met plastische chirurgie grotendeels te herstellen zijn. Over een paar

jaar, peinsde hij. Wat moest hij in die tijd? In een kast gaan zitten en zijn leven stopzetten? Telkens weer kwam hij op hetzelfde uit. Zijn oude leven was voorbij. Niemand zou hem ooit nog recht durven aankijken. Nu al was hij een bezienswaardigheid in het revalidatiecentrum, waar ze toch heel wat gewend waren, wat wonden betrof.

Ruben had zich aangekleed en reed vanuit de badkamer terug naar zijn kamer. Er werd op de deur geklopt.

‘Ben je aangekleed?’ klonk de stem van een kind.

‘Kom maar binnen,’ riep hij. ‘Ik ben toonbaar.’

Een kleine jongen duwde de deur open en rolde in een hippe rode stoel naar binnen. Het jochie miste zijn beide benen vanaf de knie.

‘Hoi, Ruben, heb je de martelgang van Janice weer overleefd?’ vroeg hij op vrolijke toon.

‘Hé, Roeltje. Ik ben er nog, zoals je ziet. Ik laat me er door die beul niet onder krijgen,’ grijnsde hij naar het kind. ‘Wat heb jij gedaan vandaag?’

‘Hetzelfde als altijd, oefenen met mijn protheses, naar school en weer oefenen.’

‘Waarom heb je ze nu niet aan dan?’

‘Er moest iets vervangen worden.’

Ruben had bewondering voor de achtjarige jongen. Hij had een deel van zijn benen verloren door een vorm van hersenvliesontsteking. Toch bleef het joch positief en putte hij overal kracht uit. Zijn vertrouwen in God was dan ook heel groot.

‘Ik kom afscheid van je nemen, Ruben,’ ging Roel verder.

‘Ga je weg?’ Er ging een schok door hem heen. En hij dan? In de tijd dat ze hier waren, was de jongen, ondanks het verschil van twaalf jaar, een vriend van hem geworden.

‘Ja, je bent eindelijk van me verlost,’ lachte het kind.

‘Ik zal je missen, Roel,’ zei Ruben oprecht.

‘Dan kom je toch langs? Zo ver wonen we niet bij elkaar

vandaan. Je hoeft toch niet hier te blijven in het weekend?’
‘Dat niet, maar je denkt toch niet dat ik zo over straat ga?’ zei hij terwijl hij op zijn gezicht wees.

‘Waarom niet? Daar is toch niets mis mee?’ meende Roel.

‘Ach, kom op, joh. Als ik mijn gezicht op straat vertoon, waarschuwen ze meteen de directeur van het circus, omdat ze denken dat een van zijn clowns ontsnapt is,’ zei Ruben op wrange toon.

‘Het gaat niet om de buitenkant, Ruben Jaspers. Het gaat om die mens die binnen in je zit. Dat zegt de dominee toch ook altijd?’

‘Ja ja, jullie hebben makkelijk praten.’

‘Voor God is iedereen gelijk. Of je nu zo’n lelijke kop hebt, zoals jij, of geen benen, zoals ik. We blijven kinderen van God,’ hield Roel hem voor.

Poeh, wat klinkt die kleine aap weer wijs voor zijn leeftijd, dacht Ruben. Van hem zouden nog heel veel mensen iets kunnen leren, hijzelf inclusief. ‘Voor God misschien wel, maar niet voor de mensen op straat,’ zei hij hardop.

‘Die moeten er gewoon aan wennen. Je ongeluk is toch ergens goed voor geweest,’ antwoordde Roel laconiek.

‘O ja? Waarvoor dan? Mijn motor ligt in puin. Mijn gezicht ligt in puin. Ik moet opnieuw leren lopen als een baby van een jaar. Mijn examen moet ik opnieuw doen. Wat ben ik ermee opgeschoten?’

‘Je hebt mij leren kennen,’ grijnsde Roel breed.

Rubens gezicht ontspande zich, en hij lachte vrolijk. ‘Je hebt gelijk. Dat had ik nooit willen missen.’ Ruben boog zich naar voren toe en streek plagend met zijn hand door het haar van de jongen. ‘Daar ben ik heel dankbaar voor. Zonder jou was het hier vast veel erger geweest. Dan had ik Janice, zeker weten, nooit overleefd.’

‘Roel, ben je hier?’ klonk een stem vanaf de gang. De deur werd op een kier opgeduwd, en een jonge vrouw keek om

het hoekje. ‘Precies, ik dacht al dat ik je stem hier hoorde. Ben je Ruben weer aan het plagen?’ Ze kwam binnen en keek met een vriendelijke glimlach naar Ruben. ‘Roel heeft zeker al verteld dat hij naar huis mag?’

‘Dat heeft hij inderdaad. Ik zal hem missen, Veronica.’

‘Kom ons opzoeken, Ruben. Je weet waar we wonen,’ zei ze.

‘Dat doe ik misschien wel,’ zei hij met een knikje.

‘Je moet komen, Ruben. Ik wil je laten zien dat ik over een poosje weer kan voetballen,’ riep Roel. ‘Dan maak ik je helemaal in.’

‘Die uitdaging neem ik aan.’

‘Vooruit, ga je tas verder inpakken. De dokter zal zo wel klaar zijn met je protheses,’ zei Veronica. Ze hield de deur voor Roel open.

‘Ik zie je, Ruben,’ riep Roel vrolijk.

Ruben grijnsde breed. ‘Het is een schitterend joch, en zo positief. Waar haalt hij dat vandaan?’

‘Uit zijn geloof, Ruben. Als hij dat niet zou hebben, zou het een heel ander kind zijn. Roel is er vast van overtuigd dat God een plan met hem heeft. Ook zonder zijn benen zal hij kunnen bereiken wat hij wil.’ Veronica keek met een trotse blik in haar ogen naar het kind dat over de gang naar zijn eigen kamer reed. ‘We kunnen nog heel wat van hem leren.’

‘Hij heeft mij in ieder geval door een moeilijke tijd heen geholpen met zijn vrolijke aard en zijn positieve instelling,’ gaf Ruben toe. ‘Daar zal ik hem altijd dankbaar voor blijven.’

‘Kom straks een keer bij ons op bezoek. Dat zal hij leuk vinden.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ beloofde Ruben. ‘Tot kijk, Veronica.’

DANELLA ZETTE HET BROOD EN EEN PAK MELK OP tafel neer en ging zitten. ‘Zullen we even danken?’

Ze vouwden hun handen en bogen beiden hun hoofd. ‘Heer, dank u voor een nieuwe morgen en dank u voor deze heerlijke boterhammen. Matthew kan wel wat extra steun gebruiken omdat hij zijn strikdiploma wil gaan halen. Amen,’ eindigde ze met een glimlach op haar gezicht.

‘Mam, denk je dat God mij daarbij helpt?’ vroeg de kleine jongen.

‘Hij steunt je wel, maar je zult zelf moeten strikken. We hebben al zo vaak geoefend. Het lukt je echt wel. Dat weet ik zeker.’

‘En als het nu niet lukt?’

Danella besmeerde een paar boterhammen dik met pinda-kaas en schoof het bordje naar hem toe.

‘Dan doe je het nog een keer opnieuw. Eet je boterhammen maar eens op.’

Ze aten zwijgend. Danella nam de jongen op terwijl hij zijn brood op at en met zijn vinger de cirkels op het tafelzeil natrok. Zijn groene ogen stonden ernstig, en het roodblonde krulhaar piekte een beetje. Hij moest nodig weer geknipt worden, bedacht ze. Vanavond zou ze hem weer kortwieken. Na een eenvoudige dankzegging ruimde Danella de tafel af. Matthew zocht in de woonkamer naar zijn schoenen. Met het puntje van zijn tong tussen zijn lippen oefende hij het strikken van zijn veters.

‘Matt, kom eens hier. Je gezicht zit nog onder de pindakaas.’ Danella maakte een doekje nat en wreef het gezicht van haar zontje schoon. ‘Hé, het is gelukt met je schoenen. Zie je wel dat je het kunt. Kom, we moeten nu wel opschieten. Anders komt mama te laat.’ Ze plukte een jas van de kapstok, hielp

Matthew erin en controleerde of ze haar sleutels bij zich had. Met de jongen aan de hand liep ze het huis uit.

De school was vlakbij. Samen liepen ze erheen. Ze bracht hem naar binnen en streek even door zijn weerbarstige krullen. 'Lief zijn voor de juf en goed je best doen.' Ze knuffelde hem nog eens, waarna Matthew naar zijn tafeltje rende, waar zijn vriendje al op hem zat te wachten. Danella keek bij de deur nog een keer achterom, maar Matthew was te druk bezig om haar op te merken. Een weemoedige glimlach kroop om haar mond. Haar kleine knulletje werd groot. Nog even en ze mocht hem vast niet meer naar binnen brengen. Dan werd het afscheid nemen bij de poort van de school. Hij voelde zich nu soms al te groot voor een knuffel waar iedereen bij was.

Een blik op de klok leerde dat ze nu echt moest opschieten, wilde ze niet te laat op haar werk komen. De tram wachtte echt niet op haar. Ze holde naar de tramhalte en kon nog maar net op tijd de stang grijpen en naar binnen springen voordat de deuren zich sloten.

'Dat is weer op het nippertje, juffie,' grinnikte de bestuurder. Ze liet hem haar pasje zien en zocht een plekje in de tram. Met schokkende bewegingen reed de tram weg.

Na een halfuurtje stapte ze uit bij een groot, modern kantoorgebouw. Er zaten verschillende bedrijven, waaronder het accountantskantoor waar zij werkte, een klein reclamebureau, een uitzendbureau en een tandarts. Deze week zou een verzekeringsbedrijf zijn intrek nemen in de leegstaande kantoren op de bovenste verdieping. Op de begane grond bevond zich naast de tandarts ook nog een kinderdagverblijf. Hier had Matthew gezeten totdat hij naar de basisschool mocht. Ze had geboft met deze baan, nu drie jaar geleden. Hijgend van het snelle lopen kwam ze eindelijk aan op de derde verdieping, waar het kantoor zat. Haar werkplek bevond zich achter de balie tegenover de liften.

‘Hé, Danie,’ begroette haar collega haar. ‘Je hebt nog precies één minuut. Koop toch eens een autootje. Dan ben je niet steeds van de tram en de bus afhankelijk. Met de auto is het voor jou een kwartiertje rijden.’

‘Daar heb ik het geld niet voor, Linda. Heeft Louis me al gemist?’ Danella hing haar jas aan de kapstok en schoof haar tas in de lade van haar bureau.

‘Ben je mal. Louis is er zelf ook nog niet. Zijn oudste zoon gaat vandaag met school voor een paar dagen naar Berlijn. Hij ging hem uitzwaaien.’

‘Dan heb ik mazzel.’ Ze zette haar computer aan en trok een dikke map met losse rekeningen naar zich toe. Even later was ze aan het werk.

De liftdeuren gleden weer open. Een stevige, blozende man liep naar hen toe. ‘Goedemorgen, dames,’ begroette hij hen. ‘Jullie zijn gelukkig al hard aan het werk.’

‘Goedemorgen, Louis. Heb je John uitgezwaaid?’ vroeg Linda.

‘Dat mocht nog net. Die kinderen generen zich gewoon voor je als je ze wilt knuffelen.’ Hij trok zijn broek iets verder over zijn buik heen. ‘Nou ja, wat maakt het uit? Misschien waren wij vroeger ook wel zo. Al kan ik me niet herinneren dat mijn vader me ooit uitgezwaaid heeft.’

‘Het zal stil worden in huis met de helft van je kroost weg,’ meende Linda.

‘Vergis je niet in Jessica. Die maakt lawaai voor twee wanneer haar broer weg is,’ lachte Louis. ‘Voordat ik het vergeet... we hebben een uitnodiging gekregen voor een welkomstborrel. De nieuwe huurders van de vierde betrekken vandaag hun etage. We zijn uitgenodigd om om vier uur kennis te komen maken met hun team.’

‘Dat is leuk. Het is toch een verzekeringsbedrijf of zo?’ wist Linda.

‘Komen ze vandaag al? Wat jammer. Daar kan ik niet bij zijn.’

Matthew en ik hebben een afspraak bij de tandarts om vier uur,' zei Danella.

'Dat is inderdaad jammer. Maar wat maakt het uit? Je zult hen nog vaak genoeg zien.' Louis streek door zijn haar. 'Dan ga ik de rest ook maar even op de hoogte brengen.' Met een knik van zijn hoofd liep hij verder.

'Jammer dat je niet mee kunt. Misschien zit er wel een leuke vrijgezel bij,' plaagde Linda haar collega.

'Alsjeblieft zeg! Je lijkt mijn moeder wel. Die probeert me ook steeds te koppelen aan iedere man die ze kent. En dat alleen maar omdat mijn zusje over een jaar wil gaan trouwen met Lucas, wanneer ze klaar is met haar opleiding. Volgens mams standaard had ik de eerste moeten zijn die vanuit huis trouwde.'

'Helaas voor haar heb jij het een tikje anders gedaan.'

Danella trok een gezicht naar haar collega. 'En ik zou het zo weer doen!' zei ze ferm.

'Dat meen je niet?'

'Echt wel. Ik kan toch geen spijt hebben van Matt? Dat is zo'n heerlijk joch. Hem zou ik nooit willen missen,' gaf Danella uit de grond van haar hart toe.

'Nee, dat begrijp ik.' Linda was zelf moeder van twee kinderen. 'Maar toch niet weer in je eentje?'

Danella schokschouderde. 'Ik weet het niet. In het begin was het zwaar, vooral vanwege de vooroordelen die mensen over me hadden, maar toen ze eenmaal geaccepteerd hadden dat ik het kind wilde houden, was het niet anders dan positief wat de klok sloeg.'

'Je hebt je er ook kranig doorheen geslagen. Dat moet ik je nageven. Je bent een vechtertje, wat dat betreft.'

'Ik had de steun van de dominee. Dat scheelde een heleboel.' De eerste tijd nadat in het dorp bekend was geworden dat ze zwanger was en er geen man in zicht was, was erg geweest. Zowel voor haar familie als voor haarzelf. Ze werden met de

nek aangekeken. Zelfs in de supermarkt merkte haar vader dat verschillende mensen elders hun boodschappen gingen doen. De verkoop liep een poos lang terug. Er waren lange gesprekken geweest met dominee Osterman, een gemoeidelijke man van nog geen veertig jaar, soms met, een andere keer zonder haar ouders.

‘Je bent geen slecht mens, Danella Daenen. Je stelde je vertrouwen alleen in de verkeerde persoon,’ had hij uiteindelijk gezegd. ‘Ik respecteer je keuze om dit kind, dat ongeacht de reden van zijn ontstaan een kind van God is, te willen houden, en de gemeenschap zal dat ook moeten doen.’

En zo werd langzaam maar zeker geaccepteerd dat ze een ongehuwde moeder was. Met de hulp van haar ouders had ze haar school kunnen afmaken en had ze hier een baan gevonden. Sinds een jaar woonde ze nu op zichzelf in een kleine eengezinswoning in het dorp, tot volle tevredenheid van haarzelf, Matthew en haar ouders, al zagen die laatsten haar toch het liefst getrouwd met een lieve man.

Er vouwde zich een glimlach om Danella’s mond. Lieve mannen lagen niet voor het oprapen.

‘Binnenpretjes, Danie?’ wilde Linda weten.

‘Nee hoor, niets bijzonders.’ Ze stortte zich op het invoeren van de bonnetjes die een klant bij hen had gebracht om zijn boekhouding compleet te krijgen. Saai, maar noodzakelijk werk voordat de accountant aan de slag kon.

Het was de hele ochtend een komen en gaan van mensen. De liften in het kantoorgebouw leken geen moment stil te staan. Des te vervelender voor Danella en Linda, die er recht tegenover zaten en ze steeds voorbij zagen en hoorden suizen.

‘Zijn ze nu nog niet klaar met verhuizen,’ mopperde Linda. ‘Ik kan de telefoon soms amper verstaan met die constante herrie. Het is alsof ze hierboven gatenkaas van de muren aan het maken zijn met al dat geboor.’

Danella lachte om het boze gezicht van haar collega. ‘Kom op, nog even en je bent van het lawaai verlost. Dan zijn ze verhuisd. Straks ga je lekker een borreltje drinken met die lui en ben je alles zo vergeten.’

‘Dat zullen ze weten,’ beloofde Linda. ‘Zullen we eerst maar eens gaan lunchen? Ik wil een broodje halen bij dat zaakje op de hoek. Daar hebben ze heerlijke broodjes met brie. En dan gaan we daarna een stukje wandelen.’

‘Daar heb ik wel zin in. Even mijn benen strekken.’ Danella rekte zich loom uit, pakte haar tas uit de bureaulade en volgde Linda naar de liften.

De lift stopte en de deur schoof open. Een man stond in de lift met zijn gezicht naar het pamflet dat aan de wand was geplakt. Hij stond het aandachtig te lezen en keek slechts even op toen Linda en Danella binnenstapten.

‘Goedemiddag,’ begroette Linda hem. Ze knikte vriendelijk. Hij draaide zijn hoofd niet eens naar hen toe en bromde iets binnensmonds.

Danella trok haar wenkbrauwen op. Wat een chagrijn. Zo veel moeite kostte het toch niet om vriendelijk te zijn. Ze wilde hem van replek dienen. Juist op dat moment draaide hij zich helemaal in haar richting. Haar adem stonk hoorbaar. Ze schrok van zijn gezicht, maar nog meer van de intense blik die hij haar toewierp. Zijn gezicht was aan de rechterkant behoorlijk gehavend. De huid was op verschillende plaatsen bobbelig, alsof hij als kind flink onder de waterpokken had gezeten en daaraan diepe littekens had overgehouden. Er tekenden zich nog meer fijne lijntjes van littekens af op zijn gezicht. Maar die ogen... van een diepe kleur groen, nog benadrukt door het sportieve groene colbertje dat hij droeg. Zijn iets langere, roodblonde haar viel met een natuurlijke lok over zijn voorhoofd. Bij een andere man zou het beslist fatterig hebben gestaan, maar bij hem juist niet. Linda trok haar bijna de lift uit op het moment dat deze

stopte op de begane grond. Haastig beende ze naar buiten toe. Ze bleef pas staan bij het zaakje waar ze broodjes verkochten.

Danella kon niets anders doen dan met haar mee rennen.

‘Wat is er nou?’ vroeg ze verbaasd.

‘Die vent. Die zag je toch wel? Wat een engerd.’ Linda rilde.

‘Zo erg was het nu ook weer niet. Hij heeft een gehavend gezicht, dat wel. Heb je zijn ogen gezien?’

‘Daar heb ik niet echt op gelet. De rest was al erg genoeg. Wat was daar dan mee?’

‘Zo groen heb ik ze nog nooit gezien. Hij zag er toch best goed uit?’

‘Met een zak over zijn hoofd wel, ja,’ mompelde Linda hardvochtig. Ze bestelde een broodje brie. ‘Jij ook iets?’

‘Nee, dank je. Ik houd het bij mijn eigen boterhammen.’ Danella hield haar broodtrommeltje omhoog. Zo groot was haar salaris nu ook weer niet dat ze zich iedere middag een lunch bij de broodjeszaak kon veroorloven. Een opgroeiend kind kostte handenvol geld. Bovendien was ze aan het sparen voor een nieuw bed voor Matthew. De lattenbodem had het begeven nadat hij zijn bed als trampoline had gebruikt. De matras lag nu op de grond. Het was ook een oud ding van haar geweest. Hij mocht wel eens wat nieuws hebben. Bij de inrichting van haar huis had de hele familie bijgesprongen, en waren de meeste meubeltjes van de krijg geweest. Niet dat ze zich daarvoor schaamde, maar toch. Langzaam maar zeker wilde ze er nu eigen spulletjes voor in de plaats gaan zetten. Ze liepen, ondertussen hun lunch opetend, naar het parkje een eindje verderop. Er waren meer mensen op het idee gekomen de lunch te gebruiken in de frisse buitenlucht en meteen de benen te strekken. Zo kwamen ze een paar collega’s van de lagere verdiepingen tegen.

‘Hebben jullie die lui van die verzekeringsclub al gezien?’ wilde de secretaresse van het uitzendbureau weten.

‘Ze komen vaak genoeg met de lift voorbij, maar gezien hebben we er niet één.’ Linda boog zich iets dichters naar de andere vrouw toe. ‘Hoewel... we hebben een lelijkerd gezien die daarvandaan gekomen moet zijn, Daisy. Hij stond namelijk al in de lift op het moment dat die op onze afdeling stopte. Als die je een verzekering komt aansmeren, bel je meteen naar de politie,’ grinnikte ze.

‘Linda, doe niet zo gemeen,’ riep Danella verontwaardigd uit.

‘Die man kan er toch niets aan doen dat hij er zo uitziet?’

‘Hoe ziet hij eruit dan?’ wilde Daisy weten.

‘Zijn gezicht ziet eruit alsof ze er met een rasp overheen zijn gegaan,’ ging Linda genadeloos verder.

Danella deed er het zwijgen toe. Ze wist dat Linda verder zou gaan met de man af te kraken als ze er iets van zou zeggen.

JOSÉ VRIENS

Bestemming bereikt

Tijdens haar zomervakantie ontmoet de zeventienjarige Danella de liefde van haar leven, maar deze vakantieliefde vertrekt vrijwel direct met de noorderzon. Thuisgekomen komt ze erachter dat ze zwanger is.

Vijf jaar later ontmoet Danella Ruben. Hij heeft vreselijke littekens in zijn gezicht als gevolg van een motorongeluk. Toch herkent ze hem: dit is de vader van haar kind! Hij herkent haar ook.

De twee verzwijgen ze dat ze elkaar kennen, elk om een heel andere reden. Ruben denkt dat Danella inmiddels getrouwd is met een andere man en met hem een kind heeft. Als ze hem vertelt dat dit niet het geval is, wil hij ineens geen contact meer met haar.

José Vriens woont en werkt in Roosendaal. Naast familieromans schrijft ze met regelmaat tijdschriftromans. Deze uitgave is haar debuut in de Spiegelserie.

ISBN 978 90 5977 534 3 / NUR 344

Zomer & Keuning

www.spiegelserie.nl